

Arrest

nr. 131 013 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X

, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 27 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 februari 2014.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 19 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie,

belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 27 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 februari 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending van artikel 8 van het EVRM, van voornoemd artikel 9bis en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Zij steunt zich in het kader van dit middel op het feit dat zij een privé- en gezinsleven onderhoudt met haar neven, oom en tante in België.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat het eerste middel onontvankelijk is, daar waar de verzoekende partij de schending inroept van “de beginselen van behoorlijk bestuur”. Dit onderdeel van het eerste middel wordt dan ook enkel onderzocht ten aanzien van de specifiek aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar middel voornamelijk uitwerkt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de verschillende elementen die de verzoekende partij in het kader van voornoemd artikel 8 naar voren heeft gebracht. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verwijst naar het feit dat twee neven, een oom en een tante in België verblijven. Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij dit niet aantoon, en zij toont dit, met uitzondering van de oom, ook in het kader van haar verzoekschrift niet aan. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat, zelfs als ook de andere vermelde familieleden in België zouden verblijven, de gezinsband tussen neven, ooms en tantes niet verondersteld wordt en dat de betrekkingen tussen hen niet noodzakelijk de bescherming van voornoemd artikel 8 genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid van het ene familielid ten aanzien van het andere, de reële banden tussen de familieleden. De verzoekende partij geeft weliswaar aan in haar aanvraag en haar huidig verzoekschrift dat tussen haar en haar oom een arbeidsovereenkomst werd gesloten, en dat de oom haar zal tewerkstellen indien daartoe wettelijk de mogelijkheid wordt gelaten, maar zij zet niet uiteen op welke manier uit het feit dat tussen hen een relatie van (toekomstig) werknemer – werkgever zou bestaan, een effectief privé- en gezinsleven zou moeten afgeleid worden. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt, noch maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de aangevoerde familiebanden en voornoemd artikel 8 niet zou volstaan, of de verwerende partij in dit verband onzorgvuldig of onredelijk zou hebben gehandeld.

In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending van voornoemd artikel 9bis en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de ingeroepen schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, kan verwezen worden naar hetgeen dienaangaande in het kader van het eerste middel werd gesteld.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich voornamelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting, zonder duidelijk aan te geven met welke door haar als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen zij meent dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden en

waarmtrent niet voldoende zou zijn gemotiveerd, of met betrekking waartoe de verwerende partij onzorgvuldig of onredelijk zou hebben gehandeld. Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing op de verschillende in voormelde aanvraag aangehaalde elementen geantwoord wordt en aangegeven wordt waarom deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de verwerende partij bepaalde elementen reeds op voorhand niet in aanmerking zou hebben genomen als buitengewone omstandigheid. In de mate dat de verzoekende partij blijk lijkt te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad te dezen uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Een schending van de hogervermelde bepalingen en beginselen wordt zodoende niet aangetoond. De beide middelen lijken, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 juni 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 9 september 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 16 juni 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP voert de schending aan van artikel 9bis Vw. en betoogt dat in de aanvraag een aantal elementen werden aangevoerd als buitengewone omstandigheden (lange duur van het verblijf, familiale banden in België) waarmee in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. VzP stelt dat artikel 9bis Vw. bepaalt welke elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. A contrario kunnen al de andere elementen wel in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheden. VwP sluit aan bij de beschikking van de Raad en stelt dat de bestreden beslissing wel duidelijk rekening heeft gehouden met die elementen.”*

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij op 19 juni 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 16 juni 2014, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 16 juni 2014 opgenomen grond.

De Raad wijst er tevens op dat de stelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de door de verzoekende partij ingeroepen duur van het verblijf in België en de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State. In arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*.

De schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De middelen zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET